

alligevel Medlemmerne selv, som ved deres Kontingent kommer til at betale. Ja, hvem skulde ellers; spurgte han, betale det? Jeg siger ogsaa: Hvem ellers bør betale det? Der er ingen andre, som bør betale det, men der er alligevel en lille Væsenforskel, nemlig den, at medens man i andre Sygekasser lader de andre Medlemmer, dem, der ikke fejler noget, være med til at betale denne Udgift, lader man i de københavnske Sygekasser de syge Medlemmer betale denne Udgift. Det er en Væsenforskel, det er der sikkert ikke et Menneske her i Salen, som vil benægte.

Det ærede Medlem udtalte endvidere, at det Medlem, der talte paa Venstrepartiets Vegne, var fanatisk overfor de københavnske Sygekasser. Ja, hvis det at udrede Sandheden er at være fanatisk, saa var jeg fanatisk, det indrømmer jeg. Men paa den anden Side, hvis jeg var fanatisk overfor de københavnske Sygekasser, var det ærede Medlem overordentlig elskværdig overfor dem, og jeg ved, at hans Elskværdighed gaar endog meget længere end det, der har fundet Udtryk i Lovforslaget § 13. Det ærede Medlem, ved jeg saaledes, har ønsket en anden Fordelingsmaade end den nugældende og end den, der er foreslaaet, det ærede Medlem har ønsket en Fordeling af Statstilskuddet, som vilde medføre en Udgift for Statskassen paa 650,000 Kr. med et rundt Tal. Af disse 650,000 Kr. skulde de københavnske Sygekasser have 252,000 Kr. mere, end de nu oppebærer, medens Landsygekasserne skulde nøjes med et Beløb paa 296,000 Kr. mere, end de nu faar, og det til Trods for, at Landsygekasserne tæller 3 Gange saa mange Medlemmer som de københavnske, eller, for at sige det med tydelige Ord, som enhver kan faa fat paa, de københavnske Sygekasser skulde efter det ærede Medlems Ønske have haft 1 Kr. 54 Øre mere pr. Medlem, end de oppebærer i Dag, medens Bysygekasserne skulde nøjes med 80 Øre og Landsygekasserne med 70 Øre mere pr. Medlem. Har jeg været fanatisk overfor de københavnske Sygekasser, har det ærede Medlem ønsket at være overordentlig gavmild mod dem. Jeg gad for øvrigt vide, hvad hans Vælgere vil sige dertil, men det bliver jo en Sag mellem ham og Vælgerne. Jeg vil imidlertid med det samme sige til Københavnerne, at de skal blot ikke tro, at det ærede Medlems Kærlighed til dem er nær saa stor, som det ser ud til, thi hvis han ikke kunde faa 1 Kr. 54 Øre pr. Medlem til Københavnerne, kunde han ogsaa

gøre det meget billigere, saa kunde han være med til et Forslag, som gik ud paa at tage 37,000 Kr. fra København. Det er jo en Forskel, og hvor meget bevendt denne Kærlighed i og for sig er, kan der være delte Meninger om.

Jeg har endnu kun en Bemærkning at gøre til det ærede Medlem. Han udtalte, at det Medlem, der talte paa Venstres Vegne, vel sagtens appellerede til Landstinget om at gøre Modstand mod det Lovforslag, som den nuværende Regering har fremsat — det var vel Meningen —, og saa havde jeg tilladt mig at anke over, at Lovforslaget var blevet fremsat her i Folketinget i Stedet for som sædvanemæssigt oppe i Landstinget, da det var vedtaget af Folketinget. Dette er ganske urigtigt. Fortrykket viser, hvad jeg sagde desangaaende, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse min Udtalelse: „Hvis dette Lovforslag nu overensstemmende med Praxis var blevet fremsat i Landstinget, tror jeg, at der vilde have været temmelig god Udsigt til, at det i denne Samling havde faaet Lovskraft“. Ja, Praxis har dog hidtil været, at naar et Lovforslag er vedtaget i Folketinget, bliver det forelagt i Landstinget. Det er min Anke angaaende dette Punkt. Og saa har jeg føjet til: „Men at det skulde virke til at gøre Udsigterne for Sagens Gennemførelse lysere, at der sandsynligvis for Landstinget kommer til at foreligge to Lovforslag, vedtagne her i Tinget med 1 Aars Mellemlum, tillader jeg mig at nære nogen Tvivl om“. Hvis det er en Appel til Landstinget om at modsætte sig dette Lovforslag, hvis det er en angribende Kritik af, at Lovforslaget er forelagt her i Folketinget, ja, saa maa jeg indrømme, at jeg ikke ved, hvad Appel er, og heller ikke, hvad angribende Kritik er. Beskyldningen for at have appelleret til Landstinget og modsat mig dette Lovforslag tilbageviser jeg, det kunde mindst af alt falde mig ind at optræde saadan. Jeg ønsker Lovforslaget en saa velvillig Behandling som muligt, jeg ønsker, at der skal komme et Resultat ud af Tingets og Udvalgets Forhandlinger, fordi jeg ved, at der ude i Befolkningen ventes med Længsel paa det Lovforslag, vi her har til Behandling.

Staaning: Det ærede Medlem fra Vervingen (Jensen-Sønderup) gjorde i Gaar nogle Bemærkninger angaaende § 6. Jeg skal blot med et Par Ord opholde mig derved, idet jeg mener, at der i øvrigt ikke er Anledning til at forlænge denne Debat